

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 4—11 Νοεμβρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 44—45

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚ Τ. ΜΑΛΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 321]

— Λοιπὸν, κύριε, θέλω νὰ καταλήξω εἰς τοῦτο ὅτι ἐὰν ἀγαπᾶτε τὸν υἱὸν σας, καὶ θέλετε νὰ τον ἔχετε πλησίον σας καὶ αὐτὸς ὅμως ὀφείλει νὰ ἀγαπᾷ τὴν κόρην του καὶ θέλει νὰ τὴν ἔχῃ πλησίον του.

— Μεταξὺ τοῦ πατρός του καὶ τῆς κόρης του δὲν θὰ διστάσῃ· καὶ ἔπειτα ἀφ' οὗ ὁ γάμος ἀκυρωθῇ, ἡ κόρη δὲν θὰ τοῦ εἶνε τίποτε. Αἱ κόραι τῶν Ἰνδιῶν ἔχουν πρῶτον ἀνάπτυξιν, δύναται λοιπὸν κάλλιστα νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ, πρᾶγμα εὐκόλον μὲ τὴν προῖκα τὴν ὁποῖαν ἐγὼ θὰ τῆς δώσω. Δὲν θὰ εἶνε λοιπὸν τόσον ὀλίγον φρόνιμος ὥστε νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ κόρην ἢ ὁποῖα καὶ αὐτὴ δὲν θὰ διατάσῃ νὰ τον ἀφήσῃ εὐθὺς καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς. Καὶ ἔπειτα, ὅταν ὁ Ἐδμόνδος ἐφυγεν εἰς τὰς Ἰνδίας ἡ παρουσία μου δὲν ἦτο ὅση εἶνε σήμερον. Ὅταν ἰδῇ τὴν ἐπίζηλον θέσιν τὴν ὁποῖαν τοῦ ἔχω ἐτοιμάσῃ, ὅταν ἰδῇ ὅτι θὰ γίνῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς βιομηχανίας τοῦ τόπου του, τὸ λαμπρὸν μέλλον καὶ τὰ πλούτη καὶ τὰς τιμὰς, βεβαίως δὲν θὰ τον ἐμποδίσῃ μία ἀρραπία.

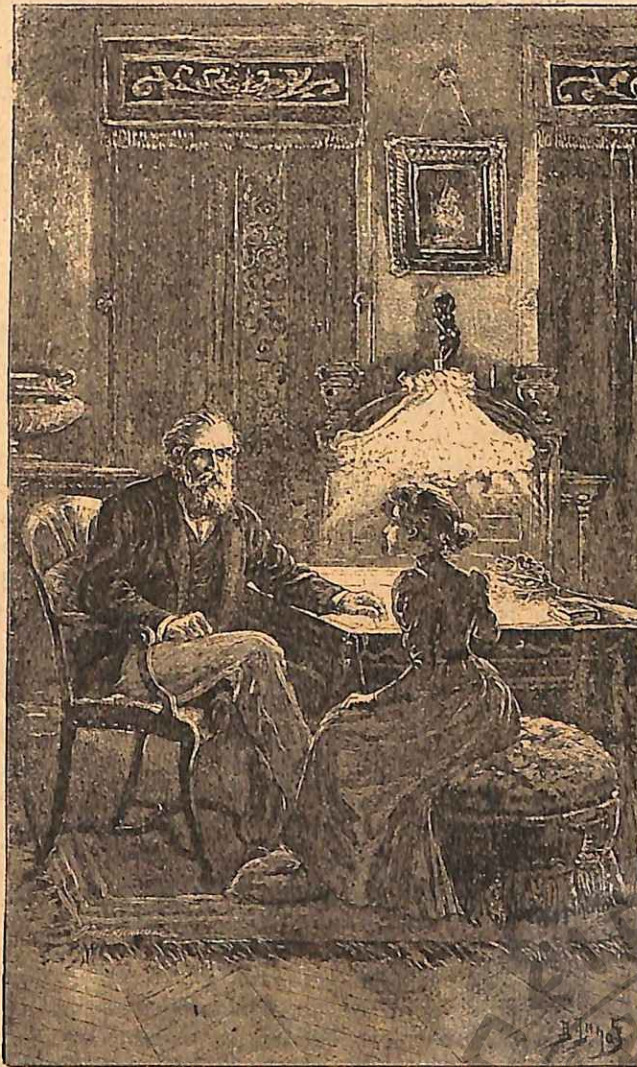
— Ἀλλ' αὕτῃ ἡ ἀρραπία δὲν εἶνε τόσον φρικώδης ὅσον τὴν φαντάζεσθε.

— Μία Ἰνδή.

— Τὰ βιβλία τὰ ὁποῖά σας ἀναγινώσκω λέγουσιν ὅτι αἱ Ἰνδαὶ εἶνε κατὰ μέσον ὅρον εὐμορφότεραι τῶν Εὐρωπαίων.

— Ὑπερβολαὶ τῶν περιγητῶν.

— Ἐχουν τὸ πρόσωπον φρειδές, τοὺς ὀφθαλμοὺς βαθεῖς καὶ τὸ βλέμμα ὑπερήφανον, τὸ στόμα κλειδί, καὶ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν. Εἶνε ἐπιτήδεια καὶ ἔχουν χάριν αἱ κινήσεις των· εἶνε σώφρονες καὶ ἐγκρατεῖς, καρτερικαί, ἀκούραστοι εἰς τὴν ἐργασίαν, εἶνε ἐπιμελεῖς καὶ φιλομαθεῖς...

«Ἄν τὴν ἐγνωρίζατε, ἴσως ἠθέλετέ τὴν συμπαθήσῃ» (Σελ. 329).

— Ἐχεῖς καλὴν μνήμην.

— Δὲν πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα ὁ τι ἀναγινώσκουμεν ; Τέλος ἐξάγεται ἐκ τῶν βιβλίων σας ὅτι ἡ Ἰνδὴ δὲν εἶνε κατ' ἀνάγκην πλάσμα φρικώδες ὅπως εἴσθε διατεθειμένοι νὰ νομίζετε.

— Τί με μέλει, ἀφ' οὗ δὲν θὰ τὴν γνωρίσω.

— Ἀλλ' ὅμως ἂν τὴν ἐγνωρίζατε, ἴσως ἠθέλετέ τὴν συμπαθήσῃ, ἴσως ἠθέλετέ τὴν ἀγαπήσῃ...

— Ποτέ· καὶ μόνον νὰ τὴν συλλογίζωμαι αὐτὴν καὶ τὴν μητέρα τῆς ἀγανακτῶ.

— Ἐάν τὴν ἐγνωρίζετε... ἡ ὀργή σας θὰ κατεπραῖνετο ἴσως.

— Ὁ κ. Βουλφρὰν ἔσφιγγε τὰς πυγμὰς του μετ' ἀγανακτήσεως καὶ μανίας. Ἡ Πετρίνα ἰδοῦσα αὐτὸν ἐταράχθη, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐξηκολούθησε.

« Ἐννοῶ, ἐὰν δὲν ἦτο ὡς τὴν ὑποθέτετε· διότι δυνατόν νὰ εἶνε ὅλως διόλου τὸ ἐναντίον παρ' ὅσον φαντάζεται ἡ ὀργή σας, δὲν εἶνε ἀλήθεια ; Ὁ πατὴρ Φίλτες λέγει ὅτι ἡ μητὴρ τῆς ἦτο πεπρωκυμένη δι' ἀρετῶν σπανίων, ἦτο εὐφυής, ἀγαθῆς ψυχῆς, γλυκυτάτη... »

— Ὁ Πατὴρ Φίλτες εἶνε ἱερεὺς ὅστις βλέπει τὸν βίον καὶ τοὺς ἀνθρώπους μετὰ ὑπερβολικῆς συγγνώμης, καὶ ἔπειτα δὲν τὴν ἐγνώρισε τὴν γυναῖκα περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ.

— Λέγει ὅτι ὁμιλεῖ κατὰ τὴν μαρτυρίαν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι τὴν ἐγνώρισαν· ἡ μαρτυρία τῶν πολλῶν δὲν εἶνε σπουδαιότερα τῆς μαρτυρίας τοῦ ἐνός ; Τέλος ἐὰν τὴν ἐδέχεσθε εἰς τὴν οἰκίαν σας, δὲν θὰ εἶχαν εὐρὴ ἡ ἐγγόνη σας περιποιήσεις περισσοτέρας ἐμοῦ ;

— Μὴ ὁμιλῆς ἐναντίον σου.

— Δὲν ὁμιλῶ οὔτε ὑπὲρ ἐμοῦ, οὔτε κατ' ἐμοῦ, ἀλλὰ ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης...

— Ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης ;

— Ὅπως ἐγὼ τὴν αἰσθάνομαι, ἢ ἐὰν θέλετε, ὑπὲρ ἐκείνου τοῦ πράγματος τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἐν τῇ ἀμαθείᾳ μου ὀνομάζω δικαιοσύνην. Ἰσα ἴσα ἐπειδὴ ἀμφισβητεῖται ἡ καταγωγή τῆς, ἡ κόρη αὕτῃ ἂν ἐδίδεκεν ὅτι τὴν ὑποδέχονται καὶ τὴν

προστατεύουν, τῶν ἀδυνάτων νῆ μὴ συγκινηθῇ ὑπὸ βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης. Δι' αὐτὸ μόνον θά σας ἡγάπα ἐξ ὅλης καρδίας.»

Καὶ συμπλέξασα τὰς χεῖρας ἠένισε πρὸς αὐτὸν ὡς ἂν ἡδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ, καὶ μετὰ προθυμίας καὶ ὁρμῆς, ἥτις προσέδιδεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς τόνον τινὰ παλλόμενον, ἀνεφώνησεν·

«Α! κύριε, δὲν θέλετε νὰ σας ἀγαπᾷ ἡ κόρη σας; Ὁ γέρον ἡγέρθη ἀναγκῶν.»

«Σὲ εἶπα ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ κόρη μου, τὴν μισῶ ὅπως καὶ τὴν μητέρα της, διότι μου ἐπῆραν τὸν υἱόν μου καὶ μού τον κρατοῦν. Τάχα ἂν αὐταὶ δὲν τὸν εἶχαν μαγεύσῃ, δὲν θὰ ἦτο πρὸ πολλοῦ πλησίον μου; Καὶ ἐξ αἰτίας τῶν δὲν θεωρεῖ τὸν πατέρα του ὡς μηδὲν;»

Ἐλεγε δὲ ταῦτα μετὰ σφοδρότητος, βαδίζων κλονούμενος ἐν τῷ γραφεῖῳ του, παραφερόμενος, τεταραγμένος ὑπὸ ἄκρας ὁρμῆς πρωτοφανοῦς, εἰς τὴν Πετρίναν.

Αἶφνης ἐστάθη ἐνώπιόν της καὶ εἶπεν ἐξωργισμένος·

«Πήγαίνε εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ ποτὲ πλέον, ἀκούεις, ποτὲ πλέον νὰ μὴ τολμήσῃς νὰ μου ὁμιλήσῃς περὶ αὐτῶν τῶν ἀθλίων, διότι ἐπὶ τέλους, σὺ τί ἀναμιγνύεσαι; Τίς σε ἀνέθεσε νὰ μὴ ὁμιλήσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

Ταραχθεῖσα ἐπὶ στιγμὴν ὑπέλαβεν·

«ὦ, κανεῖς, κύριε, σὰς ὁμύῳ. Ἐγὼ μόνη μου, κόρη ὀρφανῆ, ἐπανελάβα ὅ τι ἡ καρδιά μου ἐλεγε, καὶ ὑπέθεσα ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐγγόνης σας.»

Ὁ γέρον ἐπραύνη, ἀλλὰ καὶ πάλιν μετὰ τρόπου ἀπειλητικοῦ προσέθηκε·

«Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ τα χαλάσωμεν, τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ μου ὁμιλήσῃς πλέον περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, τὸ ὅποτον, καθὼς βλέπεις, εἶνε εἰς ἐμὲ πολὺ ὀχληρόν· δὲν πρέπει νὰ με συγχύζῃς.

— Συγγνώμην! εἶπε μετὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ τῶν δακρύων ἀτινά τὴν κατέπνιγον· βεβαίως ἔπρεπε νὰ σιωπήσω.

— Ἐπρεπε βέβαια, καθ' ὅσον ὅ τι εἶπες ἦτο περιττόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΣ'

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν εἰδήσεων περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ ὁ κ. Βουλφράν κατὰ τὰ τρία τελευταῖα ἔτη κατεχόριζεν εἰς τὰς πρωτίστας ἐφημερίδας τῆς Καλκούττας, τῆς Δάκκας, τῆς Δέχρας, τῆς Βομβάης, τοῦ Λονδίνου ἀγγελίαν καθ' ἑβδομάδα ἐπαναλαμβάνομένην, ὑπισχνόμενος ἀνταμιδὴν τεσσαράκοντα λιρῶν πρὸς τὸν δυνάμενον νὰ χορηγήσῃ πληροφορίαν τινὰ, ἔστω καὶ ἐλαχίστην, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἀσφαλῆ περὶ τοῦ

Ἐδμόνδου Πανδαβοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιστολὴ τις ἐκ τῶν ληφθεῖσων ἐκ Λονδίνου διελάμβανεν ὅτι ὁ Ἐδμόνδος ἐσχέδιαζε νὰ μεταβῇ εἰς Αἰγύπτον καὶ ἴσως εἰς Τουρκίαν, ὁ κ. Βουλφράν εἰχεν ἐκτείνῃ τὰς καταχωρίσεις αὐτοῦ εἰς Κάϊρον, Ἀλεξάνδρειαν καὶ Κωνσταντινούπολιν.

Ἰνα δὲ μὴ ἐκτεθῇ εἰς παντοίας ἐνοχλήσεις μᾶλλον ἢ ἥτιον ἀτίμους, εἶχε δώσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν Ἀμιένῃ τραπεζίτου του καὶ οὐχὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ. Ἐκείνος λοιπὸν ἐλάμβανε τὰς ἐπιστολάς, ἃς προεκάλει ἡ χιλιόφραγκος προσφορά, καὶ τὰς ἀπέστελλεν εἰς Μαρωκούρ.

Ἀλλ' ἐκ τῶν πολυαριθμῶν τούτων ἐπιστολῶν οὐδὲ μία ἦτο ἀξία λόγου. Αἱ πλεῖσται ἀπεστέλλοντο ὑπὸ μεσιτῶν, οἵτινες προσεφέροντο νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἐρεῦνας, ἐγγυώμενοι περὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῶν, ἂν τοῖς ἀπεστέλλετο ποσὸν τι χρηματικόν, ἀπαραίτητον εἰς τὰ πρῶτα διαδμήματά των. Τινὲς ἐδιηγούντο γεγονότα ἀνερχόμενα εἰς πενταετίαν, δεκαετίαν, δωδεκαετίαν· οὐδεμία περιωρίζετο εἰς τὰ τρία τελευταῖα ἔτη περὶ ὧν ἔλεγε ῥητῶς ἡ ἀγγελία τῶν ἐφημερίδων, οὐδεμία εἶδε τὴν ῥητῶς ζητούμενην πληροφορίαν.

Ἡ Πετρίνα ἀνεγίνωσκεν ἡ μετέφραζε τὰς ἐπιστολάς ταύτας· καὶ τοι δὲ καθ' ὅλου εἶπεν ἦσαν ὅλως ἀσήμαντοι, δὲν ἀπεθάρρυνον ὅμως τὸν κ. Βουλφράν οὐδ' ἐκλόνιζον τὴν πίστιν του.

«Ἡ συχνὴ δημοσίευσίς τῆς ἀγγελίας φέρει ἀποτέλεσμα, ἔλεγε.

Καὶ δὲν ἀπέκλανε καταχωρίζων τὰς ἀγγελίας του.

Τέλος ἡμέραν τινὰ ἐπιστολὴ χρονολογούμενη ἐκ Σεραγιέβου τῆς Βοσνίας περιεῖχε πρότασιν, ἥτις ἐφαίνετο δυναμένη νὰ θεωρηθῇ ἀξία προσοχῆς· ἦτο γεγραμμένη ἐν κακῇ Ἀγγλικῇ γλώττῃ καὶ ἔλεγε ὅτι, ἐὰν κατατεθῶσιν αἱ τεσσαράκοντα λίραι παρὰ τινι τραπεζίτῃ ἐν Σεραγιέβῳ, ἀνελάμβανεν ὁ ἐπιστέλλων νὰ χορηγήσῃ εἰδήσεις αὐθεντικὰς περὶ τοῦ Ἐδμόνδου Πανδαβοῦ ἀναφερομένης εἰς τὸν Νοέμβριον τοῦ προηγούμενου ἔτους. Γινομένης δεκτικῆς τῆς προτάσεως ταύτης ἃς ἀποσταλῇ ἡ ἀποκρίσις ταχυδρομικῶς εἰς Σεράγιεβον πρὸς τὸν ἀριθμὸν 917.

«Λοιπὸν βλέπεις, ἐὰν ἔχω δίκαιον, ἀνεφώνησεν ὁ κ. Βουλφράν, ὁ Νοέμβριος εἶνε πλησίον μας.»

Τότε δὲ πρῶτον ἀφ' οὗτου εἶχεν ἐπιχειρήσῃ τὰς ἐρεῦνας τοῦ ὁμίλησε περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ πρὸς τοὺς ἀνεψιούς του καὶ πρὸς τὸν Ταλουέλ.

«Μετὰ μεγάλης χαρᾶς σὰς ἀναγγέλλω ὅτι ἔχω εἰδήσεις περὶ τοῦ Ἐδμόνδου· ἦτο ἐν Βοσνίᾳ κατὰ τὸν Νοέμβριον.»

Μεγάλην συγκίνησιν ἠσθάνθη ὁλος ὁ τόπος διαδοθείσης τῆς εἰδήσεως ταύ-

της. Ὡς πάντοτε δὲ ἐν παραμοίαις περιστάσειν ἐμεγαλοποιήθη.

«Ἐρχεται ὁ κ. Ἐδμόνδος!

— Εἶνε δυνατόν;

— Ἄν θέλῃς νὰ βεβαιωθῇς, παρατήρησε τὰ μὲν τὰ τοῦ Ταλουέλ καὶ τῶν ἀνεψιῶν.»

Τῷ ὄντι περίεργος ἦτο ἡ ὄψις τῶν τοῦ μὲν Θεοδώρου καὶ τοῦ Καζιμίρ ἦτο ἔμφροντις, τούνατιον δὲ φαίδρα ἡ τοῦ Ταλουέλ, ὅστις ἀπὸ τινος χρόνου ἐσυνήθιζε νὰ ἐκφράζῃ διὰ τοῦ προσώπου καὶ τῶν λόγων τοῦ ἀκριβῶς τούνατιον ἢ ὅ τι ἐσκέπτετο.

Ἀλλ' ὅμως ὑπῆρχον καὶ ἄνθρωποι ἀπιστοῦντες εἰς τὴν ἐπάνοδον ταύτην.

«Ὁ γέρον ἔδειξε πολλὴν σκληρότητα· δὲν ᾔσχετο δὲ νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὰς Ἰνδίας δι' ὀλίγα τινὰ χρέη. Ἀφ' οὗ ἐξεδιώχθη τῆς οἰκογενείας του, ἐδημιούργησεν ἄλλην ἐκεῖ κάτω.

— Καὶ ἔπειτα τὸ νὰ εἶνε εἰς τὴν Βοσνίαν, εἰς τὴν Τουρκίαν, ἐκεῖ κάπου τέλος πάντων δὲν θὰ εἴπῃ ὅτι ἐπιστρέφει εἰς τὸ Μαρωκούρ καὶ εἶνε καθ' ὅδον. Μήπως ἡ ὁδὸς ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν εἰς τὴν Γαλλίαν διέρχεται διὰ Βοσνίας;»

Τὴν σκέψιν ταύτην ἐξέφρασεν ὁ Κλέφτιν, ὅστις διὰ τῆς Ἀγγλικῆς ψυχραιμίας του ἔκρινε τὰ πράγματα κατὰ τὴν πρακτικὴν αὐτῶν ὄψιν οὐδόλως ἀναμιγνύων τίποτε αἰσθηματικόν. Ἐλεγε δὲ·

«Ὅπως σεῖς, ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἐπάνοδον τοῦ υἱοῦ, διότι ὁ οἶκός μας θὰ στερεωθῇ, πρᾶγμα τὸ ὅποτον του λείπει σήμερον· ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ, ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ καὶ τι καὶ νὰ το πιστεύω. Τοῦτο δὲν εἶνε Ἀγγλικὸν καὶ ἐγὼ, ὡς εἰσεύρετε, αὐτὸ ἔν ἐν Ἰγγλισμῶν (εἰμὶ Ἀγγλος).»

Ἀλλ' ἀκριβῶς διότι αἱ σκέψεις αὐταὶ ἦσαν Ἀγγλου, οἱ ἀκούοντες ὕψωνον τοὺς ὦμους καὶ ἀπεμακρύνοντο.

Ὁ δὲ κ. Βουλφράν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔλεγε πρὸς τὴν Πετρίναν περὶ τῶν ἐλπίδων του.

«Ζήτημα χρόνου εἶνε πλέον· ἡ Βοσνία δὲν εἶνε Ἰνδία, πέλαιος εἰς τὸ ὅποτον χάνεται ὁ ἄνθρωπος. Ἐὰν ἔχωμεν εἰδήσεις ἀσφαλῆς περὶ τοῦ Νοεμβρίου, θὰ μὲς ἀποκαλύψωσιν ἔγνη τὰ ὅποια θὰ εἶν· εὐχολοῦν ἀποχολοθῶμεν.»

Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν νὰ λάβῃ ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τὰ βιβλία τὰ γράφοντα περὶ τῆς Βοσνίας, ἀναζητῶν ἐν αὐτοῖς νὰ εὕρῃ τί ἤθελε καὶ ἦλθεν ὁ υἱὸς του εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τὴν ἀγρίαν, τὸ τραχὺ κλίμα, ὅπου οὔτε ἐμπόριον ὑπάρχει οὔτε βιομηχανία.

«Ἰσως ὁ εὐρίσκειτο ἐκεῖ περαστικός, εἶπεν ἡ Πετρίνα.

— Ἀναμφιβόλως, καὶ τοῦτο ἀκόμη εἶνε τεκμήριον ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ εἶνε ἐδῶ. Καὶ μάλιστα ἂν ἦτο περαστικός, φαίνεται πιθανόν ὅτι δὲν τὸν συνώδευον

ἡ σύζυγός του καὶ ἡ κόρη του, διότι ἡ Βοσνία δὲν εἶνε χώρα κατάλληλος εἰς περιηγητάς, ὥστε θὰ ἦσαν χωρισμένοι.»

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Πετρίνα δὲν ἀπεκρίνετο καὶ τοι εἶχε πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀποκριθῇ, ὁ κ. Βουλφράν δυσηρεστήθη.

«Δὲν λέγεις τίποτε.

— Διότι δὲν τολμῶ νὰ μὴ φανῶ σύμφωνος μὲ ὑμᾶς.

— Εἰσεύρεις ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ μου λέγῃς πάντοτε ὅ τι σκέπτεσαι.

— Εἰς μερικὰ πράγματά το θέλετε, εἰς μερικὰ δὲν το θέλετε. Δὲν μου ἀπηγορεύσατε νὰ ἀναφέρω τὸ παραμικρὸν περὶ... τῆς κόρης ἐκείνης; Δὲν θέλω νὰ ἐκτεθῶ νὰ σας δυσανεστήσω.

— Δὲν θὰ με δυσανεστήσῃς, λέγουσα τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους παραδέχεσαι ὅτι αὐταὶ δὲν ἡμύρεσαν νὰ ἔλθουν εἰς Βοσνίαν.

— Ἐν πρώτοις διότι ἡ Βοσνία δὲν εἶνε χώρα ἀπρόσιτος εἰς τὰς γυναῖκας, μάλιστα ὅταν αὐταὶ αἱ γυναῖκες ἐταξείδευσαν εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἰνδίας, τὰ ὅποια δὲν ὁμοιάζουν μὲ τὸν Αἶμον ὡς πρὸς τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς κόπους. Καὶ ἔπειτα ἂν ὁ Ἐδμόνδος διήρχετο μόνον τὴν Βοσνίαν, δὲν βλέπω διατὶ δὲν θὰ τὸν συνώδευον ἡ σύζυγός του καὶ ἡ κόρη του, ἀφ' οὗ αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἐλάβατε ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς Ἰνδίας λέγουσιν ὅτι αὐταὶ παντοῦ ἦσαν μαζί του. Τέλος εἶνε καὶ ἄλλη μία παρατήρησις, τὴν ὁποίαν δὲν τολμῶ νὰ σας εἶπω, ἴσα ἴσα διότι δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰς ἐλπίδας σας.

— Ἀς εἶνε, εἰπέ την.

— Θὰ τὴν εἰπῶ, ἀλλὰ σας παρακαλῶ νὰ πεισθῇτε ὅτι οἱ λόγοι μου ἄλλον σκοπὸν δὲν ἔχουν παρὰ τὴν υγείαν σας, ἡ ὁποία εἰμφορεῖ νὰ ὑποφέρῃ ἐὰν ἀποτύχουν αἱ ἐλπίδες σας. Τάχα τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν;

— Ἐξηγήσου καθαρά.

— Ἐπειδὴ ὁ κ. Ἐδμόνδος ἦτο τὸν Νοέμβριον εἰς τὸ Σεράγιεβον, συμπεραίνεται ὅτι ὀφείλει νὰ εἶνε ἐδῶ... μετ' ὀλίγον.

— Προφανῶς.

— Καὶ ὅμως δυνατόν νὰ μὴ τὸν εὕρουν.

— Δὲν το παραδέχομαι.

— Δι' ἑνὰ ἢ δι' ἄλλον λόγον εἰμφορεῖ νὰ ἐμποδισθῇ... Δὲν εἶνε τάχα δυνατόν νὰ ἐχάθῃ;

— Νὰ ἐχάθῃ;

— Ἄν ἀνεχώρησεν εἰς τὰς Ἰνδίας... ἢ ἄλλο; ἂν...

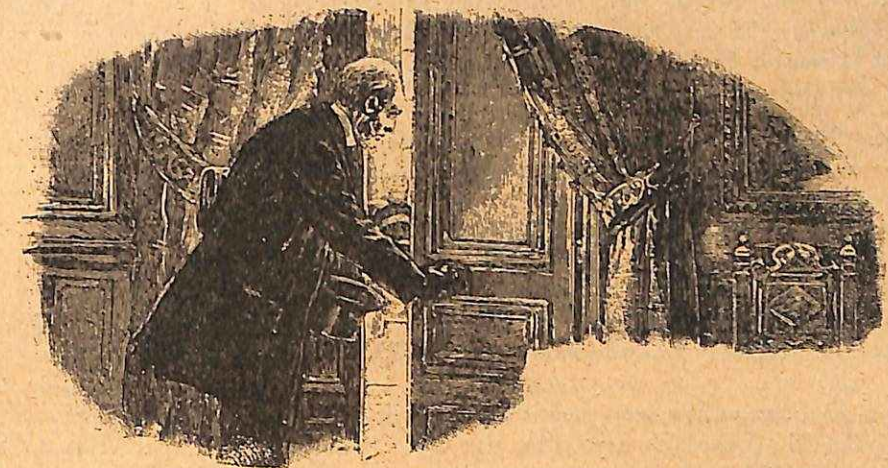
— Μὲ τὰ πολλὰ σου ἂν καὶ ἂν, μοῦ ἔφερες τὸν κατακλυσμὸν.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ ὅταν τις προτιμᾷ ὅσα ἐπιθυμεῖ καὶ ἀπορρίπτῃ τὰ ἄλλα, τότε ἐκτίθεται...

— Εἰς τί;

— Εἰς ἀγωνίαν, ἂν ὄχι εἰς ἄλλο

χειρότερον. Παρατηρήσατε πόσον εἰσθε ἀνήσυχος καὶ πόσον ἀγωνίαν ἔχετε ἀφ' οὗτου ἐλάβατε τὴν εἰδήσιν τοῦ Σεραγιέβου. Δὲν εἶχετε βῆμα σχεδὸν πλέον, καὶ ὅμως τώρα καθ' ἡμέραν σὰς ἀφανίζει· τὸ πρόσωπον γίνετα κατακόκκινον καθὲ στιγμὴν, καὶ αἱ φλέβες τοῦ μετώπου σας ἐξογκοῦνται. Τί θὰ συμβῇ λοιπόν, ἐὰν ἀργήσῃ ἡ ἀπάντησις, καὶ μάλιστα ἂν... δὲν εἶνε ὅπως τὴν ἐλπίζετε, ὅπως τὴν θέλετε; Εἶνε πρᾶγμα φοβερόν νὰ ἔλθῃ τὸ χειρότερον ἴσα ἴσα ὅταν νομίζῃς ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὸ καλλίτερον· καὶ σας ὁμιλῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διότι εἰσεύρω ἀπὸ τὸν αὐτόν μου. Τὴν ἡμέραν ὅπου ἐνομίσαμεν

«Καλημέρα, κύριε Βουλφράν.» (Σελ. 331, στήλ. γ').

πλέον ὅτι τὸν ἐσώσαμεν τὸν μακαρίτην τὸν πατέρα, καὶ εἴμεθα βέβαια ὅτι θὰ ἀναλάβῃ καὶ θὰ γίνῃ καλά, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸν ἐχάσαμεν. Ἐπῆγε νὰ φύγῃ ὁ νοῦς μας καὶ χωρὶς ἄλλο τὴν ἐσκότωσε τὴν καίμενην τὴν μητέρα τὸ ἀνέλπιστον ἐκεῖνο κτύπημα. Ἐπεσε ἔς τὸ στρώμα, καὶ δὲν εἰμφορεσε νὰ σηκωθῇ πλέον· μετὰ ἐξ ἡμέρας ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν καίμενον τὸν πατέρα. Τότε ἐγὼ εἶπα...

Ἀλλὰ πρὶν προφθᾶν νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν, οἱ λυγμοὶ κατέπνιξαν τὸν λόγον εἰς τὸν λαιμὸν της, ἐν ᾧ δὲ ἤθελε νὰ τοὺς συγκρατήσῃ, διότι εἰσεύρεν ὅτι δὲν δικαιολογοῦνται, τὴν ἐπνίξαν.

«Μὴ τα ἐνθυμεῖσαι, κόρη μου, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν, καὶ ἐπειδὴ ὑπέφερες πολλὰ, μὴ φαντάζεσαι ὅτι μόνον δυστυχία ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.»

Προδήλωσεν ὅσα καὶ ἂν ἔλεγε ἡ Πετρίνα, δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ κλονήσῃ τὴν πεποίθησιν τοῦ κ. Βουλφράν, ὅστις παρεδέχετο ὡς δυνατόν μόνον ἐκεῖνο ὅπερ συνεφώνει πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν του. Ὡφείλει λοιπὸν νὰ περιμένῃ ἐν ἀγωνίᾳ διανοουμένη τί θὰ συνέβαιναν ὅτε θὰ ἤρχετο ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Ἀμιένῃ τραπεζίτου φέρουσα τὴν ἀπάντησιν ἐκ Σεραγιέβου.

Ἀλλὰ δὲν ἦλθεν ἡ ἐπιστολή, ἦλθεν αὐτὸς ὁ τραπεζίτης.

Πρῶταν τινὰ ὁ Ταλουέλ περιεπάτει τὰς χεῖρας ἔχων ἐν τοῖς θυλακίοις καὶ ἐπιτηρῶν διὰ τοῦ βλέμματος. Αἶφνης βλέπει τὸν τραπεζίτην κατερχόμενον τῆς ἀμάξης, καὶ κατευθυνόμενον εἰς τὰ γραφεῖα μετὰ βήματος σοβαροῦ καὶ κάτηφῃ. Σπεύσας κατέβη τὴν κλίμακα πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ.

Μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὸν ἀνεφώνησε. «Ὑποθέτω ὅτι ἔχομεν κακὰς εἰδήσεις, ἀγαπητὲ κύριε;

— Κακὰς!

— Ἀλλὰ...

— Κακὰς.

Μεταβάλλων δ' αἶφνης θέμα ὁμιλίας ἠρώτησεν· «Ὁ κ. Βουλφράν εἶνε εἰς τὰ γραφεῖά του;

— Ἀναμφιβόλως.

— Πρέπει νὰ τῷ ὁμιλήσω τώρα εὐθύς.

— Ἀλλ' ὅμως...

— Καταλαμβάνετε.

— Θὰ εὕρετε τὸν κ. Βουλφράν εἰς τὸ ιδιαίτερον γραφεῖόν του,» εἶπε μετὰ τραχύτητος, ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι δὲν κατάρθωσε νὰ κλέψῃ ἕνα καὶ λόγον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ τραπεζίτου.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ἔχων τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις.

Ὁ τραπεζίτης καὶ ἄλλοτε πολλάκις εἶχεν ἔλθῃ εἰς Μαρωκούρ καὶ ἐγίνωσκε πῶς κείνται τὰ γραφεῖα. Ὅθεν ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Βουλφράν καὶ ἐστάθη ὀλίγον ἔξω τῆς θύρας ἵνα προπαρασκευασθῇ. Κρούσας τὴν θύραν, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ κ. Βουλφράν.

«Ἐμπρός.»

Ἀνοίξας τὴν θύραν εἰσῆλθε λέγων τὸ ὄνομα του. «Καλημέρα, κ. Βουλφράν.

— Πῶς, σεῖς εἰς τὸ Μαρωκούρ!

— Μάλιστα! ἤμην τὸ πρωὶ εἰς τὸ Πικινὸν δι' ὑποθέσιν μου, καὶ ἦλθα ὡς ἐδῶ νὰ σας φέρω εἰδήσεις ἐκ Σεραγιέβου. (Ἐπεται συνέχεια) Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κατά την εν προηγουμένω φυλλαδίω δημοσιευθείσαν δήλωσιν, ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» διὰ μὲν τοὺς ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ δὲν εἶνε πλέον δρ. 5 ἀλλὰ δρ. 7 ἐτησίως, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ ὅχι πλέον φρ. χρ. 7 ἀλλὰ φρ. χρ. 8. Οὐδεμία δὲ γίνεται εἰς τὸ ἐξῆς ἐγγραφὴ ἢ ἀνανέωσις, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς προπληρωτέας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν δήλωσιν, πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», εἴτε νέος εἴτε παλαιός, τοῦ ὁποῖου ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1896 θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1896, δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ κλήρου κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦντος ὁρους:

Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν συνδρομητῶν, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν προπληρώσῃ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1896, θὰ τεθῶσιν τὴν 16 Ἰανουαρίου ἐντὸς κληρωτίδος ἐνώπιον δὲ ἐπιτροπῆς ἐκ προσώπων γνωστῶν, ἧς τὸ πρακτικὸν κατόπιν θὰ δημοσιεύσωμεν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παρευρεθῶσιν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐνδιαφερομένων, θὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος, καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ἣν ἐγκαίρως θὰ ὀρίσωμεν, ἑκατὸν συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα, οἱ ὅποιοι θὰ κερδήσουν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα:

- Ὁ 1ος. Ἐν ὥρολόγιον τῆς τσέπης ἐκ γάλυθος ὀξυδωμένου, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πῆσῃ εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πῆσῃ εἰς συνδρομητρίαν. Ἀξίας δρ. 40
- Ὁ 2ος. Τοὺς ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Εἴκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν, — β') Ὁ Μεσημβρινὸς ἀστὴρ, — γ') Αἱ μέλαινα Ἰνδία, — δ') Ὁ Σανσέλωρ. Ἀξίας δρ. 29
- Ὁ 3ος. Ἐν Λεξικὸν Ἑλληνόγαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 4ος. Τὸ Σύμπαν, ἥτοι στοιχειώδεις γνώσεις τῆς φυσικῆς Ἀστρονομίας ὑπὸ Δ. Σ. Ζαλούχου μετὰ 112 εἰκόνων. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 5ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, — β') Ρωβύρος ὁ κατακτητής, — γ') Τύχαι 3 ρώσων καὶ 3 ἄγγλων. Ἀξίας δρ. 22
- Ὁ 6ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου. Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 7ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσώων, — β') Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009,672, — γ') Τὰ πεντακκῶσια ἑκατομύρια. Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 8ος. Ἐν ἐξυπνητήριον ὥρολόγιον τῆς τραπέζης. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 9ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 10ος. Μίαν ὥραϊαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα. Ἀξίας δρ. 12
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (11-20) ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1897. Συνδρομαὶ ἐν ὅλῳ 10 ἑσωτερικαὶ ἢ ἑσωτερικαί, κατὰ μέσον ὅρον. Ἀξίας δρ. 107
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (21-30) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων, πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὅλῳ 50. Ἀξίας δρ. 50
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (31-40) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ φθόνου», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (41-50) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρεσιπώλου», μυθιστορήματος μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (51-60) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας» μυθιστορήματος μετὰ 22 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. τὰ 10. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (61-70) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα πέντε ἐπόμενοι (71-85) ἀνὰ ἓν τόμον τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Τόμοι ἐν ὅλῳ 15. Ἀξίας δρ. 15
- Οἱ δέκα πέντε τελευταῖοι (86-100) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 15 ἀντίτυπα. Ἀξίας δρ. 22

Σύνολον ἀξίας τῶν διανεμηθησομένων δώρων Δρ. 553

Ἡ Διεύθυνσις.

Αἶς καὶ Αἰπόλος

[Κατὰ τὸν Αἰσώπειον μῦθον]

Μὴ γίδα ἔξερυγε
τὸ βράδυ—βράδυ
καὶ τρέχει ἀχόρταγῃ
ἔς ἕνα λιβάδι

Τοῦ κακού ἐσφύριζε
ὥρα ὁ βοσκὸς τῆς
αὐτῆς ἐκύτταζε
νὰ τρώῃ ἐμπρὸς τῆς.

Θυμὸς τὸν ἐπίασε,
καί, χωρὶς κρίσι,
μιά πέτρα πέταξε
νὰ τὴν κτυπήσῃ.

Δέν τὴν ἐπέτυχε
ἔς τὸ μέτωπό τῆς,
μὰ κάτω ἔρριξε
τὸ κέρατό τῆς.

Καὶ σάν τὴν ἐπίασε,
μετανοιωμένος
τὴν παρακάλεε
φτωχὸς καὶ ξένος,

Ἐστὸν ἀρχιτέλιγγα
σάν πᾶν ἔς τὴν στάνην
μὴν εἴπῃ τίποτε
καὶ τὸν ξεκάνῃ.

— Ὅσο τὸ στόμα μου,
τοῦ λείει ἐκείνη,
βουβὸ καὶ ἀμίλητο,
βοσκὸς μου, ἂν μείνῃ,

Τὼνα μου κέρατο
θὲ νὰ μιλῇ
καὶ ὅτι μ' ἔκανες
θὰ μαρτυρήσῃ!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΛΙ ΚΛΑΜΑΤΑ!

«Ἐρχεσαι νὰ παίξῃς μαζί μου, Καλλιόπη;

— Ὁχι, Χρηστάκη μου, δὲν ἔχω τώρα καιρὸ· θὰ τελειώσω τὴν τραχηλιά τῆς μαμάς.

— Μὰ δὲν μπορῶ ἐγὼ μονάχος μου! λέγει ὁ Χρηστάκης μὲ κλαυθμυρὰν φωνήν, καὶ πίπτων εἰς μίαν πολυθρόναν ἀρχίζει νὰ κλαίῃ.

— Ἀ! εἶπεν ἡσυχῶς ἡ Καλλιόπη· πάλι κλάματα! Ξεύρεις νὰ ὑπάρχῃ περὶ γελοῖο πρᾶγμα ἀπὸ ἑνὸς παιδὶ που κλαίει κάθε στιγμὴ;

Ὁ Χρηστάκης εἶνε χαριτωμένο ἀγοράκι μὲ πολλὰ προτερήματα. Ἀλλὰ τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ δὲν εἶνε τρόπος νὰ το ξεσυνειθίσῃ. Εἶνε τώρα ἑπτὰ ἐτῶν· μόλις πρὸ ἐνὸς ἔτους τοῦ ἐφόρεσαν πανταλονάκια· ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ ἀνδρικὰ φο-

ρέματα ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ νὰ νομίζῃ ὅτι εἶνε μπεμπέ, καὶ κλαίει ὅπως ἔκλαιε πρῶτα μὲ τὸ παραμικρὸν.

Ἡ ἀδελφή του — ἕνα πολὺ φρόνιμο κοριτσάκι δέκα ἐτῶν — προσεπάθησε πολλὰκις νὰ τὸν διορθώσῃ, ἀλλὰ ματαίως.

Οἱ φίλοι τοῦ τῷ ἔλεγον συχνά· «Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃς ἄνδρας, Χρηστάκη μου. Ἐσὺ κλαῖς σάν νὰ ἦσουν κορίτσι!»

Ἀλλ' ἡ σύγκρισις αὐτὴ ἐπέεραξε πολὺ περισσότερο τὴν Καλλιόπην παρὰ τὸν Χρηστάκην, διότι ἡ Καλλιόπη δὲν κλαίει παρὰ σάκις ἔχῃ ἰσχυρὸν λόγον· διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐννοεῖ διατὶ νὰ κατηγοροῦν πάντα τὰ κορίτσια ὡς πλέον χαϊδεμένα καὶ κακομαθημένα ἀπὸ τὰ ἀγόρια....

Παρητήθη λοιπὸν ἀπὸ τὴν ιδέαν νὰ διορθώσῃ τὸν Χρηστάκην. Περιορίζετο μόνον νὰ λέγῃ εἰς κάθε νέαν του ἔκρηξιν· «Ἀ, πάλι κλάματα!» χωρὶς νὰ ταρασσεται περισσότερο.

Ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῷ ἔκαμνε τὴν παρατήρησιν ὅτι «δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ ζῇ κάποιος μὲ μίαν ἱεράν κλαίουσαν».

Ἀλλὰ τίποτε δὲν ἔκαμνε ἐντύπωσιν εἰς τὸν Χρηστάκην καὶ δὲν ἄφινε νὰ παρέλθῃ εὐκαιρία χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυα.

Εὐτυχῶς μία ἀπροσδόκητος βοήθεια ἐστάλῃ εἰς τὴν Καλλιόπην, ἀκριβῶς καθ' ἣν ἐποχὴν εἶχεν ἀπελπισθῇ πλέον περὶ τῆς θεραπείας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

Τὰ παιδιὰ εἶχον ἕνα θεῖον εἰς τὴν Λάρισσαν τὸν ὁποῖον ἔδλεπον πολὺ σπανίως. Ὁ Χρηστάκης μάλιστα δὲν τὸν εἶχεν ἰδῆ παρὰ μόνον μίαν φορὰν καὶ μόλις τὸν ἐνεθυμεῖτο· τὸσον ἦτο μικρὸς τότε. Ἡ Καλλιόπη τὸν εἶχεν ἰδῆ δύο-τρεῖς φορές καὶ ἐνεθυμεῖτο πολὺ καλὰ ὅτι ὁ θεὸς Περικλῆς ἦτο ἕνας ὑψηλὸς στρατιωτικὸς, μὲ μεγάλα μουστάκια, μὲ σοβαρὸν ὕψος καὶ μ' ἕνα σπαθί φοβερὸ καὶ τρομερὸ. . . . «Ὡ, πῶς θὰ τὸν ἐφοβῶντο ἕνα τέτοιο θεῖο τὰ ἄτακτα παιδιὰ! . . .

Ἀλλ' αὐτὴ που δὲν εἶνε ἄτακτη, ἤξευρε καλὰ ὅτι ὁ θεὸς τῆς ἦτο πολὺ ἀγαθὸς καὶ ὅτι ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ἀνεψιάν του.

Ὁ θεὸς Περικλῆς εἶχε πάρῃ ἐνὸς μηνὸς ἄδειαν καὶ ἦλθε νὰ ἰδῇ πάλιν τὴν ἀδελφὴν του. Εὗρε τὰ παιδιὰ χαριέστατα καὶ καθὼς ἦτο νέος καὶ φαιδρὸς — μὲ ὅλον τὸ ἄγριον ὕψος πού του ἔδιδον τὰ μακρὰ μουστάκια καὶ τὸ φοβερὸ σπαθί, — ἀρχισε μαζί των μεγάλες φιλίες.

Ὁ Χρηστάκης ἦτο τὸσον εὐχαριστήσιμος καὶ διεσκέδαζε τὸσον ἀπὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ θεοῦ του, ὥστε δὲν εὗρεν ἀκόμη ἀφορμὴν νὰ κλάσῃ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ.

Μίαν ἡμέραν τῷ ὄντι, ὁ θεὸς Περικλῆς, ἐτοιμαζόμενος νὰ κάμῃ μακρὸν περίπατον ἐφ' ἀμάξης καὶ συναντήσας τὸν Χρηστάκην, τῷ εἶπε:

— Θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου;

— Ὡ, ναὶ θεῖ μου, ἀπήντησε τὸ παιδίον, μὲ μεγάλῃ χαρὰν καὶ προθυμίαν.

— Τρέξε λοιπὸν νὰ ζητήσῃς τὴν ἀδελφὴν τῆς μητέρας σου. »

Ὁ Χρηστάκης ἔτρεξε . . . ἀλλὰ δὲν ἐπανῆλθε.

Ὁ θεὸς, ἀφοῦ ἐδάρυνθη πλέον νὰ περιμένῃ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν.

Ὁ Χρηστάκης ἐξηπλωμένος εἰς τὸν καναπέ μὲ τὸ κεφάλι χωμένον μέσα εἰς ἕνα μαξιλάρι, ἔκλαιεν, ἔκλαιεν, ὡς νὰ ἤθελε τὸ κερδίσῃ διὰ μιᾶς ὅσον καιρὸν ἔχασεν αὐτὰς τὰς τελευταίας ἡμέρας.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἐκπληκτὸς ὁ θεὸς τὴν Καλλιόπην, ἀναγινώσκουσαν ἡσυχῶς τὸ βιβλίον τῆς.

— Δὲν ξέρω, ἀπήντησεν ἡ Καλλιόπη· δὲν θέλει νὰ μου πῇ. Πάλι κλάματα!

— Πῶς; κλαίει; ἀνέκραξεν ὁ θεὸς, μὲ μεγαλητέραν ἐκπληξιν.

— Θεῖ μου! ἀνέκραξε τότε ὁ Χρηστάκης κλαίων ὀλονέν· ἡ μαμά . . . δὲν μᾶρνιει νὰ . . . ἔλθω μαζί σας. . . γιατί ἔχω τώρα μάθημα.

Καὶ καθὼς ἐσηκώθη ὁ Χρηστάκης ἔδειξε δύο μάτια κατακόκκινα καὶ ἕνα πρόσωπον εἰς κακὴν κατάστασιν ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Ὁ θεὸς ἐπὶ τῇ θεᾷ του ὀπισθοχώρησε καὶ κινήσας πρὸ αὐτοῦ τὰς μακρὰς χεῖρας ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀποτείνῃ τὴν εὐχὴν ἀποτροπαιών.

— Κρύψου! Κρύψου! ἐφώνησε πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του. Βῆδὰ πολλοὺς πιθήκους ἕως τώρα· ἀλλὰ καὶ ὁ ἀσχημότερος ἀπὸ αὐτοὺς θὰ ἐφαίνετο εὐμορφος, ἐμπρὸς εἰς τὸ ἑλεεινὸν αὐτὸ πρόσωπον πού μας δείχνεις. Δὲν ἐντρέπεται νὰ κλαῖς ἔτσι σάν κορίτσι; Ἐγὼ σ' ἔπερνα γιὰ ἄνδρα. . . ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι εἶσαι μωρὸ καὶ πολὺ καλὰ ἔκαμε ἡ μαμά σου, ποῦ δὲν σοῦ ἔδωκε τὴν ἀδελφὴν νὰ ἔλθῃς μαζί μου· οἱ ἀξιωματικοὶ δὲν εἶνε παρμαῖνες!

Καὶ ὁ θεὸς ἐξῆλθεν, ἀφήσας τὸν Χρηστάκην τὸσον παραχαλισμένον καὶ ἐντροπισμένον, ποῦ δὲν ἤξευρε πλέον ποῦ νὰ κρυφθῇ.

Ἡ Καλλιόπη, ὡς καλὴ ἀδελφὴ που ἦτο, ἐνόησεν ἀμέσως πόσον ἐταπεινώθη ὁ ἀδελφὸς τῆς ἀπὸ τὴν περιφρόνησιν ἐκείνην τοῦ θεοῦ.

«Μὴ παραξενεύεσαι, καλέ μου Χρηστάκη, τῷ εἶπε μὲ γλυκύτητα, πού σε περιέλασε ὁ θεός. Γιά ἕνα ἀξιωματικὸ μάλιστα, ξέρεις, εἶνε πολὺ γελοῖο πρᾶγμα ἕνα ἀγόρι που κλαίει. . .

— Δὲν θὰ ξαναπαίξῃ μαζί μου! εἶπε τὸ παιδίον μὲ παράπονον.

Αὐτὸ ἐννοεῖται· ἀλλὰ τί σου κοστίζει καὶ σένα νὰ διορθωθῇ; Δὲν μπορεῖς πειὰ νὰ μὴ κλαῖς σάν μωρὸ; Νὰ, ἦλθε ὁ διδασκαλὸς σου· πήγαινε τώρα νὰ κάμῃς τὸ μάθημά σου. Νὰ εἶσαι φρόνιμος, νὰ κάμῃς τὰ χρέη σου καὶ μὴ σε μέλῃ!»

Καὶ ἡ Καλλιόπη ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Χρηστάκη καὶ τὸν ἐφίλησε.

Ὁ οἰκοδιδάσκαλος εἰσῆλθε καὶ ὁ Χρηστάκης τοῦ ἔδειξε τὰ γραπτὰ του.

— Νὰ μία σελίς γεμάτη λάθη, εἶπεν ὁ οἰκοδιδάσκαλος· Πρέπει νὰ τὴν ξαναγράψῃς.

— Τότε δὲν θὰ ἔχω καιρὸ νὰ παίξω σήμερα.

Καὶ ὁ Χρηστάκης, μὲ τὸ παράπονόν που εἶχε ἀπὸ προηγουμένως, ἦτο ἐτοιμὸς νὰ κλάσῃ· ἀλλὰ ἡ ἀδελφὴ τοῦ τὸν ἐπρόλαβε:

«Ἐ! πάλι κλάματα; Ὁχι δά!»

Καὶ ὁ Χρηστάκης ἐσπόγγισε ταχέως τὰ μάτια του καὶ δὲν ἔκλαυσε.

Ὅταν ὁ θεὸς ἐπέστρεψε, τὰ παιδιὰ ἔπαιζαν εἰς τὸν κήπον. Ἐφώνησε τὴν Καλλιόπην καὶ τῆς ἔδωκε μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμην που εἶχε φέρῃ ἐπίτηδες. Ἀλλ' εἰς τὸν Χρηστάκην τίποτε! Μόνον ὅταν ἐπέρασε ἀπὸ κοντὰ τοῦ τοῦ ἔκαμε ἕνα μορφασμὸν καὶ τοῦ εἶπε:

«Μπα! τὸ μωρὸ δὲν κλαίει. Τί καλά!»

— Ὡ, μὴν περιγελάτε πειὰ τὸ Χρηστάκη, θεῖ μου! ἀνέκραξεν ἡ Καλλιόπη. «Δὲν θὰ ξανακλάψῃ. Ἀλήθεια, Χρηστάκη;

— Ἀμα βεβαιωθῶ, θὰ σε πάρω μαζί μου, εἶπεν ὁ θεός. Ἀλλὰ πρὸ τούτου, θέλω ἀποδείξεις.»

Παρήλθον δύο ἡμέραι· Ὁ Χρηστάκης δὲν εἶχε κλάσῃ· ἀλλὰ ὁ θεὸς δὲν ἠρκεῖτο εἰς τοῦτο.

«Θέλω ἀποδείξιν ἀναμνηστικὴν!» ἔλεγε.

Μίαν ἡμέραν ὁ θεὸς ἔπαιξε μὲ τὴν Καλλιόπην εἰς τὸν κήπον τὸ τόπι. Εἰς τὸ παιδικὸν αὐτὸ παιγνίδιον ὁ θεός ἦτο πολὺ ἀδέξιος καὶ κάθε στιγμὴν ἡ μεγάλη ἐλαστικὴ σφαῖρα ἐξεσφενδονίζετο μακρὰν καὶ ἐπίπτε κάτω χωρὶς νὰ ἡμπορῇ νὰ τὴν ξανακτυπήσῃ. Ἡ Καλλιόπη ἐγελοῦσε μὲ ὅλην τὴν καρδίαν, ἐπλησίασε δὲ καὶ ὁ Χρηστάκης νὰπολαύσῃ τὸ ἀστείωτάτον θέαμα ὅταν... ἡ σφαῖρα πετᾷ μὲ μεγάλην ὀρμὴν καὶ τὸν κτυπᾷ εἰς τὴν μύτην.

— Σ' ἐπόνεσα! ἀνέκραξεν ὁ θεός Περικλῆς ἐντρομος.

— Ναί, θεῖ μου, καὶ πολὺ· ἀπήντησεν ὁ Χρηστάκης· ἀλλὰ βλέπετε ὅτι δὲν κλάω! . . .

Ὁ θεὸς ἔσκυψε καὶ τοῦ ἐθώπευσε ὀλίγον τὴν μύτην, ἡ ὁποία εἶχε κοκκινίσῃ. Ἐφίλησε κατόπιν τὸν γενναῖον Χρηστάκην καὶ τὸν ἐσῆκωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀναφωνῶν:

—Εὐγε! Εὐγε, παιδί μου. Νὰ ἡ ἀπόδειξίς σου ἦθελα! Θὰ βγοῦμε μαζί μετὰ τὸ γεῦμα!

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἡ Καλλιόπη ἠκολούθει καὶ οὕτω ὁ Χρηστάκης ἔκαμε θριαμβευτικὴν εἴσοδον ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ θεοῦ Περικλῆ.

KIMON AAKIAHE

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ

Πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ υἱός μου, κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐξετάσεών του, κατελήφθη ἀπὸ πυρετὸν καὶ ἀπὸ πολλὴν δυνατὸν πονοκέφαλον. Παρὰ τοῖς νέοις, ἡ πάθησις τῆς κεφαλῆς εἶνε τόσο ἐπικίνδυνος ἐνίοτε, ὥστε πολὺ ἐφοβούμην κατὰ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ καὶ μὴ ἀκολουθήσει τι ἀπευκαίη. Ὁ ἰατρός μὲν τὴν ἐπιπλοὴν μᾶς καθυσάχασεν. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον τὰ ἀνισχυαστικά συμπτώματα παρήλθον· ἀλλ' ἔμειναν ἡ κόπωση, ἡ ἀδυναμία καὶ ὀλίγος ἀκόμη πυρετός. Ἐν τούτοις ἡ ἐργασία περιέμενε τὸν ἀσθενῆ. Αἱ ἐξετάσεις θὰ ἐγίνοντο τὴν μεθεπομένην. Ἡ ἔμπειρος νάναβληθού καὶ διὰ τῆς ἀναβολῆς ταύτης νὰ καταστραφῇ τὸ σχέδιον τῶν σπουδῶν τοῦ ἔτους ὅλου, ἢ νὰ ἐργασθῇ ὁ υἱός μου ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ. Ἐδίσταζα! τί νὰ τον συμβουλεύσω; Παρὰ τὴν τρυφεράν πρὸς τὸ παιδίον τοῦτο στοργήν, ἡ ἐπιθυμία μου νὰ τον καταστήσω ἄνδρα τέλειον εἶνε τόσο ἐνισχυρά, ὥστε πολλὰκις ἐπέζητουν ἐκουσίως δι' αὐτὸν τὸ πρόσκομμα καὶ τὸν ἀγῶνα. Ἀλλὰ σήμερον ὀπισθοχώρουν πρὸ τῆς εὐθύνης οἰαςδήποτε γνώμης. Τῆς μητρὸς του οἱ φόβοι μ' ἐτρόμαζαν, τοῦ δὲ ἱατροῦ οἱ λόγοι ὀλίγον μ' ἐνεθάρρυναν: «Ἡ ἐπανάληψις αὐτῆς τῆς ἐργασίας, μοὶ ἔλεγε, εἶνε κατ' ἐμὲ ἀκίνδυνος· ἀλλ' ὑπὸ τὸν διαπλοῦν ὅρον ἰσχυρὰ καὶ ἐκ οὐσίας προσπαθείας. Ἀνευ ἰσχυρᾶς προσπάθειας, ὁ υἱός σας δὲν θὰ νικήσῃ εἰς τὸ βάρος τοῦ πόνου, τὸ ὅποσον πιέζει τὴν κεφαλὴν του· καὶ ἐὰν ἡ προσπάθεια αὕτη δὲν εἴνε ἐκούσια, δὲν προέλθῃ ἀφ' ἐαυτοῦ, αἱ δυνάμεις του θὰ τον ἐγκαταλείβουν. Παρητήρησα πολλὰκις ὅτι ἡ ψυχὴ ἥτις ἐπιδίδεται αὐτορμητικῶς πρὸς ἕνα μέγα κίνδυνον ἢ πρὸς μίαν μεγάλην ἐργασίαν, συμπαρασύρει τὸ σῶμα καὶ τὸ ὑποστηρίζει. Ἀλλ' οὐδὲν κινδυνώδεστερον τῶν βεβιασμένων καὶ ἐπιβεβλημένων αγῶνων. Τὸ συμπέρασμα εἶνε τὸ ἑξῆς: κάμετε τὸν υἱὸν σας, ἂν δύνασθε, νὰ ἐργασθῇ· ἀλλὰ νὰ μὴ τοῦ το ἐπιβάλετε».

Ἡ συμβουλή αὕτη συνεφώνει τελείως με ὅλας τὰς περὶ ἀγωγῆς ἀρχάς μου. Ὅπως δὲ κάμνω πάντοτε εἰς τοιαύτας κρίσεις περιστάσεις, ἀπεφάσισα νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὸν υἱὸν μου τὴν διεύθυνσιν ἐαυτοῦ, νὰ τῷ δείξω τὸ τέρμα, χω-

ρὶς νὰ τῷ εἴπω «πῆγαινε!» νὰ συνδουλίσω τὸν πρὸς τὴν ἐργασίαν ζήλόν του, χωρὶς νὰ τῷ εἴπω «Ἐργάσου!»

Εἰσῆλθον λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἦτο ἐξηλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης, με τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστούς, με τὸ πρὸς ὦπον ὠχρόν. Παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του ἡ μήτηρ του εἰργάζετο. Ἐκαμα ἐλαφρὸν θόρυβον, διὰ νὰ τον εἰδοποιήσω ὅτι ἤμουν ἐκεῖ. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, με εἶδε καὶ ἡ γλυκεῖα μορφή του ἐφωτίσθη ὑπὸ μειδιάματος, τὸ ὅποσον ὀλίγον ἔλειψε νὰ μου ἀφαιρέσῃ ὅλον τὸ θάρρος.

«Τί κρατεῖτε ἐκεῖ; ἐφημερίδα; με ἠρώτησε.

— Ναὶ ἐφημερίδα, ἀπήντησα· μίαν ἐφημερίδα ὅπου ἀνέγνωσα χθὲς ἐν ἀνέκδοτον θαυμασίον, τὸ ὅποσον θὰ σου ἀναγνώσω ὅταν θὰ εἶσαι καλλίτερος.

— Δὲν μοῦ το διαβάζετε τώρα; θὰ με κάμῃ νὰ ξεχάσω τὸν πονοκέφαλό μου.

Ἡ σύζυγός μου, με τὸ ἐνστικτὸν ἐκείνο τὸ ὅποσον μόνον αἱ μητέρες ἔχουν, ἐνόησεν ἀπὸ τὸ ὅρος μου, ἀπὸ τὸ βλέμμα μου, ἀπὸ τὴν φωνήν μου, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀπλῆς ἀναγνώσεως καὶ μου ἔρριψεν ἐν βλάβῃ ἐρωτηματικόν. Προσεποιήθη ὅτι δὲν το εἶδα καὶ ἤρχισα:

«Πρὸ τινων ἡμερῶν, ἔξοχος τις ἱατρός ἔδλεπεν ἕνα ἀσθενῆ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Ὁ ἀσθενὴς ἐφαίνετο συγχρόνως ἀνήσυχος καὶ θυμωμένος· ὁ δὲ ἱατρός τον καθυσάχασε συγχρόνως καὶ τον ἐπέληπτεν. — Ἡ ἀσθένειά μου δὲν μ' ἐνοχλεῖ τόσο, ἔλεγεν ὁ ἀσθενής, διὰ τοὺς πόνους πού μου προξενεῖ, ὅσον διότι μ' ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου. Τὴν συγχωρῶ πού με κάμνει νὰ ὑποφέρω, ἀλλὰ δὲν τὴν συγχωρῶ πού με κάμνει νὰ μένω ὀπίσω. — Καὶ διατὶ νὰ μένετε ὀπίσω; ἠρώτησεν ἡμέρα ὁ ἱατρός. — Διατὶ; διατὶ;... διότι εἶμαι πολὺ ἄρρωστος, νά! — Ἐγὼ εἶμαι πολὺ πλεον ἀσθενής ἀπὸ σᾶς, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός, ἡ ἀσθένειά μου εἶνε θανατηφόρος... μετὰ ἕνα μῆνα θάποθάνω... καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ ἐργάζωμαι, νὰ δέχωμαι τοὺς ἀσθενεῖς μου. Μιμηθῆτέ με! ἀναλάβετε τὴν ἐργασίαν σας. Αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιταχύνῃ τὸν θάνατόν σας οὐτε κατὰ ὀκτὼ ἡμέρας καὶ θὰ κάμετε ὅ,τι πρέπει!»

— Ἐξοχόν! ἀνέκραξεν ὁ υἱός μου· ἀλλ' ἄρ' ἂν ὁ ἱατρός ἦτο τῶν ἐτοίμων θάνατος;

— Ἡ κηδεὶα του ἔγινε χθὲς.

Ὁ υἱός μου ἔμεινεν ἐκπληκτός. Ἐξηκολούθησα:

«Τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ δὲν εἶνε τόσο ἐξαιρετικόν, ὅσον νομίζεις. Ἡ ἱστορία γέμει τοιούτων παραδειγμάτων. Πόσαι πράξεις ἡρωϊκαί, πόσαι ἐργασίαι ὑψηλαὶ δὲν ἔγιναν ἐν μέσῳ πόνων καὶ ἀλγηδόνων!

Ὁ Πασκάλ εὗρεν ἕνα μαθηματικὸν νόμον με τρομερὸν πονόδοντον, ὁ ὁποῖός τον ἐθασάνιζε δύο ἡμέρας. Ὁ Ρουσσὸ ἐργάσθη ἐν ὁλόκληρον βιβλίον, ἐν ᾧ ὑπέφεραν ἀπὸ νεφρίτιδα. Ὁ Μολιέρος ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς συντρόφους του μίαν εἰσπραξίν ἐπὶ πλεόν. Ὁ Ρισελιὲ ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται ὡς πρωθυπουργός, ἐν ᾧ συνεχῶς ἐξερνοῦσε αἷμα... Καὶ πόσα ἄλλα τοιαῦτα ἡρωϊκὰ παραδείγματα! Πόσα δὲν ἔκαμιν στρατηγοὶ γέροντες καὶ ἐτοιμοθάνατοι εἰς κρίσιμους στιγμὰς! Πόσοι πολεμισταὶ δὲν ἐπολέμησαν ἀποτελεσματικῶς, ἀφ' οὗ ἐκτυπήθησαν ἀπὸ τὴν θανατηφόρον σφαῖραν! Πόσοι δὲν διηύθυναν κράτη, πόσοι δὲν συνέθεσαν βιβλία ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ πόνου;...»

Ὁ υἱός μου με ἤκουε με προσοχήν καὶ μ' ἐνδιαφέρον ζωηρότατον. Εἶπεν ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκρέματο ἀπὸ τὰ χεῖλη μου:

«Ἀλλὰ διατὶ—ἐξηκολούθησα, νὰ ζητώμεν τόσῳ μακρὰν τὰ παραδείγματα; Ἐκάστη ἡμέρα παρερχομένη, δὲν γίνεταί μοι μάρτυς αγῶνων κατὰ τοῦ πόνου, θριάμβων κατὰ τοῦ πόνου, χιλιάδας θαυμαστοτέρων ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους ἐκείνους ἡρωϊσμούς, διότι αὐτοὶ δὲν ἔχουν οὐτε τὴν δόξαν ὡς ἀμοιβήν, οὐτε τὸν ἐπαινον ὡς σκοπὸν, οὐτε τὸ πάθος ὡς ὑποστήριγμα, ἀλλ' ἐπιτελοῦνται ἐν τῷ σκοτεινῷ καὶ ἐν τῇ σιγῇ, ψυχρῶς οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ τὸν ἀπλοῦν ἀλλ' αὐστηρὸν νόμον τοῦ καθήκοντος! Τί κάμνει τὸ πλῆθος τῶν ἐργατῶν; τί κάμνουν οἱ μεταλλευταί, οἱ ζῶντες εἰς τὴν θανατηφόρον ἀτμοσφαῖραν τῶν μεταλλείων; τί κάμνουν αἱ γυναῖκες αἱ μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἐργαστήρια με σῶμα ἐξησθενημένον ἀπὸ τὴν θήλασιν; τί κάμνουν τὰ ὠχρὰ καὶ λυμφατικά παιδία τῶν μηχανουργείων; Ἐργάζονται, ὅλοι ἐργάζονται, μεθ' ὅλον τὸν πόνον. Κερδίζουν τὸν ἄρτον των, τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας των, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πόνου! Ἐὰν ἀπὸ τὴν ζωὴν ἀφαιρέσῃ τις ὅ,τι γίνεται με τὸν πόνον, θάφαιρσεν τὸ ὠφελιμώτερον ἐξ αὐτῆς καὶ ἴσως τὸ ὠραιότερον ἥμισυ· καὶ θὰ ἐξελείψῃ συγχρόνως ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους γλώσσας τὰς λέξεις: θυσία, ἀφοσίωσις, καθήκον... τὴν ὠραιότεραν ἀπόδειξιν τῆς ὑπεροχῆς τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοῦ σώματος.»

Ἐφ' ὅσον ὠμίλουν, ἡ σύζυγός μου εἰσώπα με τὴν κεφαλὴν ἐσκυμμένην. Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ υἱός μου κατήλθε μετὰ σπουδῆς ἐκ τῆς κλίνης. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του... Τὴν ἐπομένην ἔδωκεν ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν πλεόν ἦτο ἐντελὲς καλὰ.

Τὸ συμπέρασμα:

Οἱ ἄνθρωποι θεωροῦν ἐαυτοὺς ὅτε μὲν

ἀσθενεστερούς, ὅτε δὲ ἰσχυροτέρους ἀφ' ὅσον εἶνε πραγματικῶς: ἰσχυροτέρους ὅταν πρόκηται περὶ τῶν τέρψεών των, ἀσθενεστερούς ὅταν πρόκηται περὶ τῶν καθηκόντων των.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ
Κατὰ τὸν Ἀκαδημαϊκὸν Ε. Λέγονε.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 327)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ὁ λοχαγὸς εἶχε σκοπὸν νὰ ἐκτελέσῃ μετὰ τῶν ἀνεψιῶν του ταξίδιον μέχρι τῆς πόλεως Νανσῆ. Ἀλλὰ ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεοῦ κελεύει. Ὁ θεὸς ὑπελόγιζεν ἄνευ τῶν ρευματισμῶν, τῶν ὀδυνῶν λειψάνων τῶν ἄλλοτε ἐκστρατειῶν. Ἀλλοτε, πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῶν παιδίων, αἱ κρίσεις τῶν ρευματισμῶν ἦσαν πολὺ δυσάρεστοι δι' ὅλους.

Ἡ Σουλβία ἐπλεκεν ἐν σιωπῇ, ἐκβάλλουσα βαθεῖς στεναγμούς· καὶ οἱ ὑπέρτατοι ὁμοίως ἦσαν δυστυχεῖς· ὁ ταλαίπωρος λοχαγὸς μάτην ἐμεμφιμοίρει κατὰ πάντων, μάτην ἀνεθεματίζει τὸν πόνον του· ὁ καθηραμένος πόνος δὲν ἤνθει νὰ περάσῃ. Ὅτε ἡσύχαζε κάπως, γελῶν παρωμοίαζε τὸν ἑαυτόν του πρὸς ἀκρίβειαν βαρόμετρον στοιχηματίζων ὅτι ἡδύνατο νὰ προείπῃ τὴν βροχὴν ἢ τὴν καλοκαιρίαν ὡς ὁ καλλίτερος Καζαμίας.

Τὴν φορὰν ταύτην οἱ πόνοι ἦσαν δριμύτατοι. Τὴν στιγμὴν τῆς ὀξείας κρίσεως εἰσῆλθεν ὁ Ἰάκωβος ἡσύχως εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ θεοῦ του, ἐκάθισε παρὰ τὴν κλίνην του, δεικνύων πρὸς τὸν γέροντα ὅτι συνεπάθει πρὸς τοὺς πόνους του, προσεπάθησε νὰ τον διασκεδάσῃ ὁμιλῶν εἰς αὐτὸν περὶ πραγμάτων τὰ ὅποια ἡδύνατο νὰ καθυψώσῃ τὸ πνεῦμά του. Ἐπειτα ἀνοίξας τὴν ἐφημερίδα, τὴν ὁποίαν εἶχε φέρῃ ὁ γραμματοκομιστής, ἀνέγνωσεν αὐτήν. Ὁ λοχαγὸς ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἦτο νέος· τοῦτο ἔφερον αὐτὸν φυσικῶς νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἄλλοτε ἐποχῆς, περὶ τοῦ στρατοῦ, τῶν ἐκστρατειῶν καὶ τῶν μαχῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβε μέρος, καὶ αἱ ὠραι παρήλθον ταχέως καὶ εὐχέρως.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ γέρον διέταξε τὸν Ἰάκωβον νὰ ὑπάγῃ ν' ἀναπνεύσῃ. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν του τὸν ἐσυλλογίζετο, δὲν εὗρε δὲ τὸ θάρρος νὰ τον ἀποπέμψῃ καὶ πάλιν ὅτε τὸ παιδίον μετὰ μιᾶς ὥρας περιπάτου ἐπανῆλθε φέρον ὠραίαν δέσμη ῥόδων, τῶν ὁποίων ἡ θεὰ κατέθελε τὰ βλέμματα τοῦ γέροντος.

Ἐπειτα λαβὼν τὴν δάμαν παρέκάλεσε τὸν θεόν του, νὰ τῷ δώσῃ μερικὰ μαθήματα.

Ὁ σπόρος ἔπεσεν ἐπὶ ἀγαθοῦ ἰδάφους, καὶ βραδύτερον ὁ Ἰάκωβος ἔγινε πολὺ δυνατὸς εἰς τὸ ὠραῖον τοῦτο παιγνίδιον· μετὰ τὴν δάμαν ὁ ἀνεψιὸς ἀνέγνωσε κατὰ εἰς τὸν θεόν, ὁ δὲ καιρὸς παρήλθε καὶ πάλιν εὐαρέστως.

Ἐπὶ ἐβδομάδας ὅλας ὁ Ἰάκωβος διεσκέδασε μεθ' ὑπομονῆς τὸν θεόν του, οὗτος δὲ δὲν κατελήφθη πλεόν ὑπὸ τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς αποθαρρύνσεως. Ἡ Σουλβία ἠσθάνετο ἀληθῶς θαυμασμόν, ἡ δὲ Μαριάννα ἔλεγε διαρρήδην ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἦτο χωρὶς ἄλλο μάγος, ἀφ' οὗ ἀπεδίωκε τὰς θλιβεραῖς σκέψεις ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενούς.

Τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς ἐν τῶν μεγαλειτέρων κατορθωμάτων τοῦ «Γενναίου»· ἦτο δὲ εἰρηνικὴ νίκη, τὰ δὲ ὅπλα τὰ ἀπαιτηθέντα πρὸς αὐτὴν ἀνεκάλυψε τὸ παιδίον ἐντὸς τῆς καρδίας του. Τὰ ὅπλα ταῦτα, τὰ ὅποια πάντες ἔχουσι καὶ δύνανται νὰ εὗρωσιν, ἀρκεῖ νὰ τα ζητήσωσι μετὰ τὸν φανὸν τῆς ἀγαθότητος, εἶνε ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ αὐταπαρνησία.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Μαριάννα ἐπλεκε πλησίον τοῦ παραθύρου τοῦ μαγειρείου. Τὰ ἡμικλειστά δρῦφρα κατὰ ἄρνον νὰ εἰσέρχεται φῶς ἤρεμον.

Ἡ πιστὴ Μαριάννα ἀπέθηκεν ἐπὶ τῶν γονάτων της τὸ ἐργόχηρόν της καὶ ῥεμώδως παρετήρει τὰ περὶ αὐτῆν.

Τὸ βλέμμα της ἐπεθεώρει τὰ ποικίλα σκεύη τὰ εὐρισκόμενα ἐν τῷ βασιλείῳ της, ἀλλ' ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐθαύμαζον, ἔσειε τὴν κεφαλὴν της καὶ συνέσπασε τὰ χεῖλη δηλοῦσα ὅτι ἡ εὐχαρίστησις αὕτη δὲν ἦτο ἄνευ νέφους.

Ἐν τάξει ἀρίστη καὶ συμμετρικώτατα ἦσαν τοποθετημένα πάντος μεγέθους χύτραι χάλκιναι στίλβουσαι, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἡδύνατο τις νὰ ἐγκατοπτρισθῇ καὶ ἐν τούτοις ἄδρα ἄκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν ἐρρυτιδωμένων παρειῶν τῆς μαγειρίσεως.

Ἡ Μαριάννα ἐγήρασκεν ἐπὶ πολὺ αἱ δυνάμεις της δὲν τὴν ἐγκατέλειπον· ἦτο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος. Ἀλλ' ἀπὸ τινων ἡμερῶν εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος της καὶ ἐνόησε πλεόν ὅτι ἡ ἄλλοτε δύναμις καὶ εὐκίνησις της τὴν ἐγκατέλειπεν ὀριστικῶς.

Τὰς πικρὰς ταύτας σκέψεις ἀνεκύκλου εἰς τὸ πνεῦμά της ἐσπέραν τινὰ, αὐταὶ δὲ ἦσαν ἡ αἰτία τῶν δακρύων της. Τέλος ἀπομάχασα τοὺς ὀφθαλμούς της, διορθώσασα τὴν λευκὴν ποδιάν της ἀνηγέρθη ἀποτόμως, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της αἰφνιδίως ἐφάνησαν ὡς νὰ ἔλεγον·

— Πρέπει!

Διευθυνθεῖσα δὲ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου ὅπου ὑπὸ τὰς καστανέας εἰργάζετο ἡ κυρία Σουλβία, ἐβῆξεν ὀλίγον ὡς διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν τῆς περὶ τῆς ἐκεῖ παρουσίας της.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σας εἰπῶ δύο

λέξεις; εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ λοχαγοῦ ἥτις ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

Αὕτη ἐκπλαγέσα ἐκ τοῦ ἐπισήμου τόνου τῆς Μαριάννας ἔκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως καὶ ἐπερίμενε σιωπηλῶς.

— Ἐγὼ δὲν εἰσέβω πολλὰ λόγια, κυρία· θὰ σας εἰπῶ λοιπὸν ἀμέσως ὅτι δὲν εἶμαι πλέον νέα.

Τοῦτο ἦτο γεγονός ἀναμφισβήτητον, δὲν ἡδύνατο λοιπὸν νὰ το ἀρνηθῇ ἡ Σουλβία, διὰ τοῦτο δὲν εἶπε τίποτε ἀλλὰ περιέμενε μετ' ἀνησυχίας πού ἐμελλε νὰ καταλήξῃ ἡ Μαριάννα.

— Ὅχι, δὲν εἶμαι πλέον νέα ἐξηκολούθησεν αὐτὴ μετὰ φωνὴν μελαγχολικὴν· ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία εἰσεύρει ὅτι ποτὲ δὲν τῆς εἶπα: ἡ δουλειὰ εἶνε πολλή, πρῶτα πρῶτα γιὰτὶ δὲν εἶχα πλεὺς πολλὴ δουλειὰ ἀπὸ ὅ,τι μπορούσα νὰ κάμω, δεύτερον καὶ πολλὴ νὰ εἶχα πάντα θὰ τὴν ἐτελείωσα ἐπειδὴ ἤμουν δυνατὴ, καὶ τρίτον γιὰτὶ εἶχα καρδιά.

Τὰς τελευταίας δὲ ταύτας λέξεις εἰποῦσα, ἐκτύπησε μετὰ τὸν γρόνον της διὰ νὰ δείξῃ τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποσον ἀπὸ τῆς γεννήσεώς της διέμενεν ἡ γενναία ἐκείνη καρδιά.

— Τέλος πάντων τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ἡ Σουλβία ἐκβαλοῦσα τὰ ὀμματογυάλια της· καὶ διπλώσασα τὸ πλεξιμόν της. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ λοχαγοῦ εἰσεύρεν ὅτι ἡ μαγειρίσσα οὐδέποτε ἔφθανε ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν σκοπὸν της, ἀλλ' ἡγάπα τὰς περιστροφὰς καὶ τὰς περιφρασεις.

Ἡ Μαριάννα λοιπὸν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

— Ἀλλὰ ἂν ἔχω καρδιά, πρῶτα πρῶτα τὴν χρωστῶ εἰς τὸν Θεόν πού μου τὴν ἔδωκε καὶ ἔπειτα εἰς τὴν καλὴν κυρίαν πού μ' ἐπεριμάζεψε ὀρφανὴ καὶ μ' ἔδειξε τί ἔπρεπε νὰ κάμω. Χθὲς λοιπὸν μία ἰδέα μοῦ ἦλθε ἐν ᾧ μ' ἐρωτοῦσατε τί θ' ἀπογίνῃ τὸ κορίτσι τοῦ λαθρεμπορίου πού εἶνε ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἡ ἀγαθὴ Μαριάννα ἔπαυσεν ἐπὶ στιγμὴν ἔπειτα δ' ἐξηκολούθησε·

«Ὅσον καὶ ἂν ἦμην ἀφωσιωμένη ἡμῖν ἐγώστρια· ἀλλὰ ἐκεῖνος πού μ' ἔκαμε νὰ ἰδῶ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ καταλάβω τὸ χρέος μου εἶνε τὸ λαμπρὸ παιδί, ὁ Ἰάκωβος. Ὅταν τον εἶδα νὰ φροντίζῃ τόσο γιὰ τὸ ἀφεντικό, καὶ χωρὶς παράπονο νὰ θυσιάζῃ τὰ παιγνίδια καὶ τὰ τρεξίματά του καὶ τὰς διασκεδάσεις του, πού σὰν παιδί ἔπρεπε νὰ δῶσῃ ὁ νοῦς του εἰς τὰς διακοπὰς, καὶ ὅταν τον εἶδα τέλος νὰ προστατεύῃ τὸ κορίτσι τοῦ λαθρεμπορίου, ἂν καὶ ἐγὼ το ἔδλεπα μετὰ κακὸ μάτι, ὡς νὰ ἔπαιε αὐτὸ τὸ κακόμοιρο διὰ τὸ ἐγκλημα τοῦ πατέρα του, τότε ἐννοίωσα κατὰ μέσῃ μου καὶ εἶπα: «Γιὰτὶ τάχα, ἂν μου δώσῃ τὴν ἄδεια ἡ κυρία νὰ μὴ φροντίσω γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι; ὅα με βοη-

θήση όσο είμπορεί και θά της κάνω τὸ καλὸ που ἔκαμαν ἄλλοι σὲ μένα ὅταν ἤμουν 'ς τὴν ἡλικίαν του καὶ θά γίνω αἰτία νὰ μάθῃ νὰ κερδίξῃ τίμια τὸ ψωμί της.

«Τώρα σκεφθῆτε κυρία, εἶχα ἓνα βάρος 'ς τὴν καρδιά μου πού μ' ἐπνίγε' τώρα πού ὠμίλησα ἔλαφρώθηκε τὸ στῆθος μου.»

Ἡ Συλβία βαθείως συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς ιδέας τῆς Μαριάννας συνωμίλησε διὰ μακρῶν μετὰ τοῦ λοχαγοῦ. Ἡ ἄδεια ἐδόθη καὶ ἡ μικρὰ Λενιώ φοροῦσα λευκὴν ποδιάν καθαρίζει τὰ λαχανικά καὶ ὑαλίζει τὰς χαλκίνας χύτρας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς μαγειρίσσης.

Καθ' ἑκάστην μεταβάλλει τὴν ἀγριωπὴν καὶ φοβισμένην ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της, ἐπειδὴ ζῇ ἐν μέσῳ ἀνθρώπων φιλικῶς διακειμένων πρὸς αὐτήν.

Ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ ἀδελφή του συνομιλοῦντες λέγουσιν ὅτι τὸ μεγαλείτερον κατόρθωμα τοῦ «γενναίου» ἦτο ὅτι ἔδωκε διὰ τῆς διαγωγῆς του τόσο καλὸν παράδειγμα εἰς τὴν Μαριάνναν καὶ μετέβαλε τόσο τὸν χαρκτηρὰ της.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

«Ὡστε, Ἐρυθρὸν Τριαντάφυλλον, ἔλαβες τὰ ζητηθέντα. Βέβαια διὰ τοὺς Παιδ. Διαπλ. πρέπει νὰ μου στείλῃς ἄλλο ρούθλιον. Καὶ μίαν μητρικὴν παρατήρησιν: Δὲν είμπορεῖς νὰ ἐπιμεληθῇς ὀλίγον τὴν ὀρθογραφίαν σου; Εἶνε λυπρὸν νὰ ἀσχημίζουν τόσο λεπτὰ καὶ χαριτωμένα γραμματάκια χονδρὰ ὀρθογραφικὰ λάθη! Φαντάσου ἐν ευμορφώτατον προσώπῳ κόρης μὲ στίγματα εὐλογίας! Τί κρίμα! Δὲν θά μου κάμῃς λοιπὸν τὴν χάριν αὐτήν: . . . ἔ;»

Πολὺ χαίρω, Στράβων Γεωγράφε, διὰ τὴν πλήρη ἀνάκτησιν τῆς ὑγείας σου. Τώρα βέβαια θά μου γράφῃς τακτικά.

Δὲν φαντάζεσαι πόσον ἐγέλασα μὲ τὴν κωμωδίαν τῆς κωμωδίας σου; Ἀττικὴ Νύξ! Ἄν εἶχα τόπον, θά ἐδημοσίευσά ἐδῶ ὀλόκληρον τὴν ἐπιστολήν σου, διὰ νὰ γελάσουν καὶ οἱ μικροὶ μου φίλοι. Μίαν ὅμως ἀπορίαν ἔχω: Πῶς ὁ σκύλος ἄρπαξε τὸ φλάουτο; Μήπως το πῆρε γιὰ μεγάλο λουκάνικο;

Λευκὸν Ρόδον, σοῦ ἔστειλα ὅ, τι ἐζήτησες.

Θαυμαστὰ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, ἡ γλῶσσα τὴν ὁποίαν σπουδάζεις θά σου χρησιμεύσῃ ὅταν ποτὲ ἐπισκεφθῇς τὴν χώραν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν διὰ νὰ σπουδάσῃς εἰς τὰς πινακοθήκας της καὶ εἰς τὰ μουσεῖά της. Εὐχομαι μίαν ἡμέραν νὰ σε ἀκούσω μέγαν καὶ ἑνδοξον ζωγράφον.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Μαρτεῖον τοῦ Τροφονίου, καὶ περιμένω ὅ τι μοῦ ὑπόσχεσαι.

Δύνασαι, ἀγαπητὴ Ἀργεῖα Τελέσιλλα, νὰ παραχωρήσῃς τὰ ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ δικαιώματά σου εἰς τὸν ἀδελφόν σου. Σοῦ ἔστειλα τὸν

τόμον. Αἱ ἐκφράσεις σου πολὺ μὲ κολακεύουν.

Περιμένω λοιπὸν, Ἀφροδίτη τῆς Μῆλου, συχνότερα γραμματάκια σου τῶρα που ἔτακτο-ποιήθη. Πνευματικὰ ἀσκήσεις στέλλε μου καὶ ὅσαι ἐγκρίνονται θά δημοσιεύονται.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδῷ δηλώσεως θά ἐξήγησῃ πόθεν προήρχετο ἡ ἀτάξια τῆς ἐκδόσεως τῶν φύλλων, ἀγαπητὴ Περικλῆ Δ. Σκέφερη. Διὰ τῶν ληθρέντων ὅμως μέτρων τῆς μικρᾶς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς καὶ τοῦ ἀπαράβατου τῆς προπληρωμῆς θά ἐκλείψῃ εἰς τὸ μέλλον τὸ κακὸν τοῦτο τὸ ὁποῖον τοσαύτης ζημίας μοι ἐγένετο πρόξενον.

Ὁ προσφιλὴς μοι ἀδελφός σου εὐπρόσδεκτος εἰς τοὺς διαγωνισμούς, Χιὼν τοῦ Παρνασσοῦ. Τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἐκτενὴ ἐπιστολήν σου περιμένω ἀνυπομόνως.

Θέλω νὰ σε ἀσπασθῶ, Βόρειε Πόλε καὶ . . . τρέμω. Διατὶ τόσο ψυχρὸν ψευδώνυμον.

Εὐχομαι καὶ ἐλπίζω νὰ κάμῃς λαμπρὰς προόδους εἰς τὸ Ὡδεῖον, Λεοντόκαρδε Λεωνίδα. Τί ὄργανον μαυθάνεις;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 9 Ἰανουαρίου.

893. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, εἰς τὰς προθέσεις ἔλλο Καὶ ζῶν τι τὸ σύνολον ἄγρ ο καὶ μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίκνου τῶν Δασῶν.

894. Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε Θεὸς ἐκ τῆς Μυθολογίας. Τὸ δεύτερον εὐρίσκεται εἰς τὰς ἀντωνυμίας. Τὸ τρίτον μου ἐπὶ ῥημα χωρίς ἀμφιβολίαν. Τὸ ὅλον μου ἀπέφυγε νὰ κάμῃ ἀδικίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ Γρηγορίου Παπαζέσσα.

895. Στοιχειόγριφος.

Τρεῖς μῆνας λέγουν ὅτι ζῶ Ἄν τὸ μεσαῖον λείψῃ, ἀθάνατον θά με ἰδῇς ἐνῷ δὲν εἶδῃς με οὐδεὶς! Ποῦ κατοικῶ; — Καὶ εἰς τὴν γῆν, κ' εἰς τοῦραν τοῦ [τὰ ὕψη.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμῆδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

896. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἐκτωρ, ὁ Πεισίστρατος, ὁ Πάρις καὶ ὁ Κῦρος,

Ἡ Πάρος, ἡ Ἀντίπαρος καὶ ὁ στρατηγὸς ὁ Πύρρος

Προσφέρουσι μετὰ χαρᾶς καὶ προθυμίας ἴσης Τὰ γράμματα, αὐτοκράτορες υἱὸν νὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος.

897-898. Κεκρυμμένα ὀνόματα σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

1. Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ὁ ἀνδρείτερος ὢλων τῶν Ἑλλήνων ἦτο ὁ Ἀχιλλεύς.

2. Ζυρίχη, Λονδίνον, Παρίσι καὶ Μαδρίτη εἶνε τέσσαρες πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

899-902. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις, κάπρος, ἀραψ, σῖτος, ἔλος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Πρώτου.

903. Παίγνιον.

M	Π	N	I	Σ	K	Λ	E	O	Σ
		A					Λ		
		Θ					Θ		
		I					Ω		
Δ	Δ	K	I	Δ	P	Λ	N	Δ	Σ

Τὰ γράμματα ἐκατέρου τῶν ἄνω σχημάτων νὰ μεταθεθῶσι καταλλήλως ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται καθέτως τὰ ὀνόματα δύο κρατῶν τῆς Εὐρώπης, εἰς τὸν ἕνα στίγον τὰ ὀνόματα δύο ἀρχαίων βασιλέων καὶ εἰς τὸν κάτω τὰ ὀνόματα δύο νήσων τῆς Εὐρώπης. Ἐκάστη δὲ λέξις νὰ ποτελῇται ἀπὸ πέντε γράμματα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου.

904. Συλλαβικὴ ἀκροστιχὴς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ρήτορος.

1, Θεά. 2, Πόλις τῆς Ρωσσίας. 3, Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 4, Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασοδούλου Θ. Ζυτίπουλου.

908. Ἑλλισοσύμφωνον.

εἰσεῖ—εἰ—εφ—αο—η—αωῖοι.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Π. Γεωργιάδου.

906. Γρόφος.

Τί ἄχαρις τοῖα οἶαν ἐς χλὴν τοῖα αἶ τε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπερίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 9 Ὀκτωβρίου ε. ε.

793. Συρία (Σ, ροιά). — 794. Αἶας Ναΐας. — 795. Ῥόμβος, ὄμβρος.

797

796.

Κ																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																				
---	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

798.

Π	M	A				
P	E	P				
I	Γ	I				
I	Σ	Π	A	N	I	A
M	P	M				
I	I	O				
X	Σ	Σ				

799-800. 1, Ἡ Ἰταλία 2 Ἡ Σαπφώ. — 801

— 802. 1, Ἀνεμώνη. 2, Ἴον. — 803-804 1, Ζεὺς, Ζεὺ εὐ, ἐν, ἄν, Πᾶρ. 2, Λάκων, ἄκων,

ἄλλων, ἄλλον, ἄλλος, ἥλος, ἥρος, ἥρας. — 805

— 808. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος X σχηματίζονται αἱ λέξεις: χαμαί, χλωός, ἀρχή, χεῖλος. —

809. Ποτὲ μὴ ἀναβάλλετε διὰ τὴν ἐποιοῦσαν, ὅ τι νὰ γίνῃ δύναται τὴν ὥραν τὴν παρούσαν.

Βέβαιον εἶνε τὸ παρόν, ἀβέβαιον τὸ μέλλον, ὅθεν πολλάκις χάνεται ὁ ν' ἀναβάλλῃ θέλων.

— 810. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, Ἐκλα, φάλαινα, Ἀράφη, λεκάνη, Ἠλεία, νεφέλη Ἠλη. —

811. ΕΥΡΩΠΗ (1, ΕΥΡωπίδης. 2, ΡΩμύλος. 3, ΠΗνεϊός) — 812. ΕΡΜΗΣ ΡΟΔΟΝ (1, ΕρΡ. 2, Ρῖον. 3, Μῖδας. 4, Ἡλός. 5, ΣὺΝοΨις).

— 813. Μάχου ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παρακονὰ περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δικαιοπραγίας τὰ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.